

Aja von Loeper – Embossing without a stamp

Powdery snow and glacial ice. It is incredible, the peaks and troughs that a sheet of paper can attain.

The reliefs by Aja von Loeper (1971, Leonberg-Warmbronn, Germany) are somewhere between being models of unspoilt landscapes (as inaccessible as they are) and pure abstractions found through material exploration. One observation may be whatever the eye deciphers, another hits the nail on the head. Von Loeper stretches the boundaries of paper's 'editorial' potential.

In the world of printing, there is the ink-repellent technique (the ink is pushed onto the paper where not repelled) and the intaglio technique: the ink is pushed onto paper from deep troughs (for example, in engravings). Printing without ink is possible, too. A stamp imprints a shape into paper. The embossed element may be seen with difficulty or easily observed, depending on the how the light hits it.

There is a link between the different printing techniques and the artistic development of Aja von Loeper's oeuvre. One of her art professors declared that everything had been done before, there was nothing left to 'invent'. This pushed her to go back to the basics, the very beginning of art: drawing. She ventured into the woods and while she chose to draw the trunk of a birch, it wasn't about drawing a tree but, rather, how to draw it. Drawing initially with a 9B pencil (very soft), she discovered along the way that scratching the paper with twigs resulted in white lines. She started to develop her own wooden 'pencils'. And then a gap occurred: her favourite paper went out of production.

After a period of reappraisal, she found and connected with Lucio Fontana's *Concetti spaziali* series. Fontana sliced into freshly painted canvases and/or drilled through them to give them their own spatiality. Von Loeper translated this into her own form of editing paper. Yet maiming the paper didn't feel right. She needed to work with, not against, the paper; use the paper as a body. She kept rubbing, pressing and pushing, using her home-made wooden tools, but she took care not to punch through. Quite unexpectedly the paper started to bulge and arch up towards her.

And so it transpired that Aja von Loeper managed to refute her art professor's claim. Her way of working is new and her own. Her works are as well. Paper art, already a rich and varied art form, has a new offshoot.

© Frank van der Ploeg

www.ajavonloeper.de

Aja von Loeper – Doordrukken

Poedersnieuw en gletsjerijs. Het is onwaarschijnlijk tot welke pieken en dalen een vel papier kan reiken.

De reliëfs van Aja von Loeper (1971, Leonberg-Warmbronn, Duitsland) houden het midden tussen maquettes van een onbedorven – want ontoegankelijk – landschap en pure, materiaalverkennde abstracties. De ene waarneming is wat het oog ervan maakt, de andere observatie slaat de spijker op zijn kop. Von Loeper rekt de grenzen op van de bewerkingsmogelijkheden van papier.

Pregen zonder stempel

Binnen de wereld van de druktechniek kennen we de vlakdruk (inkt ligt op het papier) en de diepdruk: de inkt wordt in het papier gedrukt (bijvoorbeeld bij gravures). Drukken zonder inkt kan ook. Met een stempel wordt een preeg in het papier gedrukt. De ‘blinddruk’ is afhankelijk van de lichtval moeizaam of juist heel goed zichtbaar.

Er is een link te leggen tussen de verschillende druktechnieken en de ontwikkeling in het oeuvre van Aja von Loeper. Eén van de docenten op de kunstacademie hield zijn pupillen voor dat alles wel was bedacht en “uitgevonden”. Voor haar een aanzet om dan helemaal bij de basis van de kunst te beginnen: tekenen. Ze trekt het bos in en hoewel ze de stam van de berk tot onderwerp kiest, gaat het haar niet om wat ze tekent, maar hoe. Tekent ze aanvankelijk met een (heel zacht) 9B-potlood, gaandeweg ontdekt ze dat ze ook kan krassen met takjes, waardoor er ‘witte lijnen’ in het papier ontstaan. Ze ontwikkelt haar eigen houten ‘potloden’. Er vindt een cesuur plaats wanneer haar favoriete papier niet meer verkrijgbaar blijkt.

Na een periode van herbronnen belandt ze bij Lucio Fontana’s principe van de ‘Concetto Spaziale’. Fontana sneed in vers beschilderd schilderdoek en/of doorboorde zijn werken om deze een eigen ruimtelijkheid te geven. Von Loeper vertaalt dat naar haar wijze van papier bewerken. Het verwonden van het papier voelt echter niet goed. Een volgende stap is om niet in, maar mét het papier samen te werken. Het papier als lichaam. Ze blijft wrijven, duwen en drukken met haar zelfgemaakte houten instrumenten, maar waakt voor ‘doorschieten’. Tamelijk onverwacht zwelt het papier op en buigt het naar haar toe.

En dan blijkt dat Aja von Loeper de gedachten van haar vroegere docent heeft weten te logenstraffen. Haar werkwijze is nieuw/eigen. Haar werken zijn dat ook. De toch al rijkgevarieerde papierkunst heeft een nieuwe loot aan de stam.

© Frank van der Ploeg

www.ajavonloeper.de